

KAPITOLA 1

KDYŽ NEVÍTE, ŘVĚTE!

LIZZIE HEARTS, SRDCOVÁ PRINCEZNA, dcera Srdcové královny, dědička trůnu Říše divů, kapitánka krocketového družstva střední školy Ever After High a milovnice ježků, třímala nůž. Nebyl ostrý, nepatřil k těm, jimiž byste někomu mohli setnout hlavu. No, možná někomu úplně maličkému a uplácanému z másla. Ano, tímto nožem by dokázala setnout hlavu máslovému mužičkovi. Pokud nějaký existoval.

„Neříkej mi, že si balíš nůž na máslo,“ ozvala se Duchess Swan. Duchess byla dcerou Labutí princezny, ale Lizzie měla podezření, že její rodová linie zasahuje spíš mezi husy, protože věčně nad něčím bĕdovala a kejhalala.

Lizzie si zastrčila nůž na máslo do kapsy červeno-zlatě kostkované sukně a přitom cítila, jak jí tváře královsky rudnou. V Říši divů bylo smysluplné mít nůž na máslo neustále u sebe – člověk přece jen nikdy nevěděl, kdy narazí na nějaké máslo. Ale co dávalo smysl v Říši divů, málokdy dávalo smysl v pohádkové zemi Ever After. Lizzie si často připadala popletená jako vejce plné netopýrů.

„Jedeme přece na výlet, u Feérie,“ pokračovala Duchess a cpala si do ruksaku stříbrnou korunku, župan z pírek a jojo. „Neumíš se sbalit na výlet?“ Duchess přihodila balerínky z černého saténu. „To když já...“

Duchess nepřestávala mluvit, ale Lizzie přestala poslouchat. Matka ji naučila, že ne-poslouchání je pro královnu velmi důležitá dovednost. Lizzie měla ruku stále v hluboké kapse sukně, takže mohla v prstech sevřít drahocenný balíček hracích karet. Matka jí je dala, když Lizzie utekla z Říše divů spolu s Kitty Cheshire, Madeline Hatter a několika dalšími. Vysunula z balíčku jednu kartu a přečetla si vzkaz napsaný matčinou rukou.

*Čerovi mluví, a to hodně, ale ne k takovým
jako já a ty.*

*Jejich řeči jsou jenom rozblemaná kaše,
takže jim nemusíš popřávat moc sluchu.*

Dnes procvičuj nenaslouchání červům.

A když říkám čerovi, myslím tím lidi.

Matka napsala pro Lizzie na každou kartu v balíčku

nějakou radu, která jí měla pomoci být lepší královnou, a často přidala informaci o tom, jak to na světě chodí. Nebo jak by to mělo chodit. Lizzie už sice byla v Ever After nějakou dobu, ale pořád měla pocit, že nedokáže pochopit, jak divně a k zešílení rozumně to tady funguje. Například nevěděla, co si má zabalit na turistický výlet.

„... pírko! Věřila bys tomu?“ vykládala Duchess a přitom si kartáčovala dlouhé čokoládovobílé vlasy. Lizzie zvedla ruku, aby si sjednala ticho, které však nenastalo. „A nebylo ani bílé, ne doopravdy! Bylo narbarvené, nějakou divnou...“

„SETNĚTE JÍ HLAVU!“ zakřičela Lizzie.

Duchess se s otevřenou pusou odmlčela.

„Vysvětli mi ten výlet,“ požádala ji Lizzie.

Další matčina karta radila:

*Nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy
nepřiznej,
že něco nevíš.*

Protože ty víš všechno.

*Možná jsi jenom na nějakou drobnost
z toho všeho zapomněla.*

Taky nikomu neříkej, že jsi zapomněla.

Takže Lizzie dodala: „Ne že bych si přesně nepamatovala, co ředitel Grimm o cíli a důvodu té akce říkal. Jenom chci zjistit, jestli to víš ty. Přirozeně to nebude nějaký let. Hm... že ne?“

Duchess vzdychla. „Tohle je výlet za větrem. Do

maturity musíme navštívit všechny čtyři větry. Jižní vítr byl loni, pamatuješ?“

Lizzie si to bohužel pamatovala velmi dobře. Samotný Jižní vítr jí nevadil, i když každého neustále oslovoval „kámo“. Vůbec nevypadal jako skutečný vítr, spíš jako obyčejný chlápek, jehož modré vlasy a zářivě oranžové bermudy neustále vlály ve větru, který ovšem nikdo jiný necítil. Ale z toho, co u hostitele následovalo potom – šlo o tak zvané poflakování – dodnes Lizzie naskakovala husí kůže.

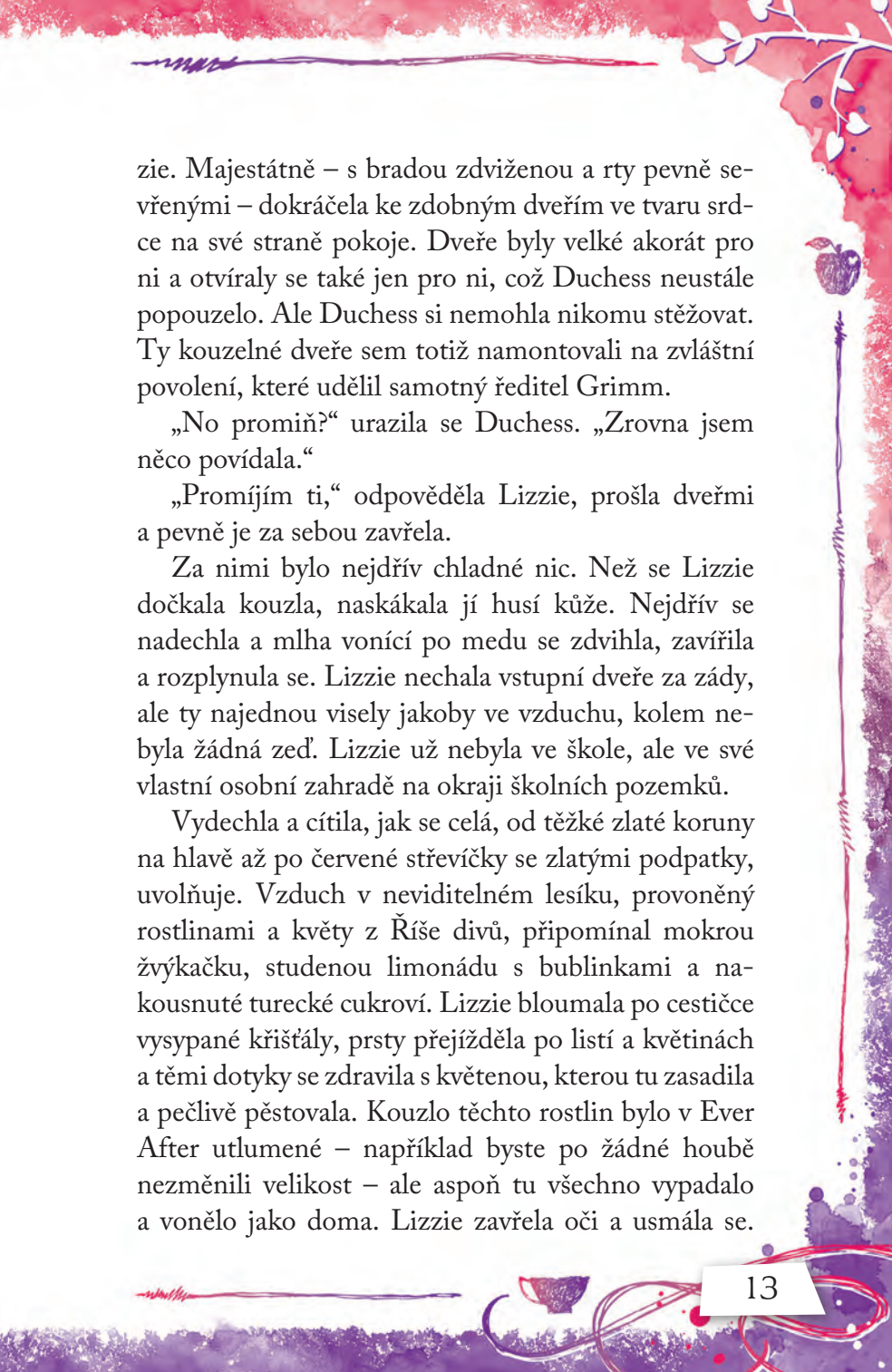
Všichni s sebou měli plavky a skákali do vody a zase z ní vybíhali a házeli si míč přes síť, jako by taková činnost byla naprosto normální. Lizzie seděla celou dobu na písku zabalená do pláště lemovaného plameňákovým peřím a potila se, ale bála se někoho požádat, aby jí vysvětlil, co se má dělat na pláži v Ever After, protože pak by všichni poznali, že neví všechno. A že tedy ještě není připravená stát se Srdcovou královnou. A že zklame matku a zradí Říši divů. Tak tam prostě seděla. Potila se. A tvářila se co nejvíc královsky.

Teď dloubala prstem do pláště s pírkou a dumala, jestli si ho má znovu přibalit.

Duchess zatím pořád mluvila. „... jmenoval se Chamsín, víš? Docela milý jméno na to, že je vítr. Říkala jsem si, že jestli někdy budu mít chlapečka, mohla bych ho pojmenovat Chamsín. Nebo Ryan.“

Lizzie se chystala znovu zahájit ne-poslouchání, ale zjistila, že na to nemá dost energie.

„Myslím, že slyším ježka v nesnážích,“ řekla Liz-

zie. Majestátně – s bradou zdviženou a rty pevně sevřenými – dokračela ke zdobným dveřím ve tvaru srdce na své straně pokoje. Dveře byly velké akorát pro ni a otvíraly se také jen pro ni, což Duchess neustále popouzelo. Ale Duchess si nemohla nikomu stěžovat. Ty kouzelné dveře sem totiž namontovali na zvláštní povolení, které uděлил samotný ředitel Grimm.

„No promiň?“ urazila se Duchess. „Zrovna jsem něco povídala.“

„Promím ti,“ odpověděla Lizzie, prošla dveřmi a pevně je za sebou zavřela.

Za nimi bylo nejdřív chladné nic. Než se Lizzie dočkala kouzla, naskákala jí husí kůže. Nejdřív se nadechla a mlha vonící po medu se zdvihla, zavířila a rozplynula se. Lizzie nechala vstupní dveře za zády, ale ty najednou visely jakoby ve vzduchu, kolem nebyla žádná zeď. Lizzie už nebyla ve škole, ale ve své vlastní osobní zahradě na okraji školních pozemků.

Vydechla a cítila, jak se celá, od těžké zlaté koruny na hlavě až po červené střevíčky se zlatými podpatky, uvolňuje. Vzduch v neviditelném lesíku, provoněný rostlinami a květy z Říše divů, připomínal mokrou žvýkačku, studenou limonádu s bublinkami a nakousnuté turecké cukroví. Lizzie bloumala po cestičce vysypané křišťály, prsty přejížděla po listí a květinách a těmi dotyky se zdravila s květenou, kterou tu zasadila a pečlivě pěstovala. Kouzlo těchto rostlin bylo v Ever After utlumené – například byste po žádné houbě nezměnili velikost – ale aspoň tu všechno vypadalo a vonělo jako doma. Lizzie zavřela oči a usmála se.

Tady se nemusela strachovat, jestli ji lidé pozorují a hodnotí, zda se chová jako správná královna, kterou se podle matky měla stát.

Vzduch prořízl jakýsi kvíl. Lizzie se rozběhla ke kůlničce, kde si nechávala zahradnické nářadí, kroketové náčiní a několik set náhradních balíčků hracích karet. Její milý ježek Míchálek visel za maličkou packu ze střechy. Lizzie ho popadla a hladila zježené zvíře, které se tráslo hrůzou.

„Očividně jsem ohledně ježka v nesnázích měla pravdu,“ řekla. „Jak ses dostal tak vysoko, Míchálku?“

Ježek nic neřekl, protože v Ever After ježci nemluví. Lizzie aspoň žádného takového nepotkala a že si všeho ježkovitého pozorně všímala. V Říši divů každý ježek – a vlastně cokoliv – mohlo jeden den mluvit a druhý den nemluvit, ale ta možnost tu vždy byla. V Ever After byly věci pořád stejné, máloco se tu měnilo, málo se tu povídalo (Duchess byla křiklavá výjimka). Takže si musela jen představovat, jak jí Míchálek děkuje za to, že ho zachránila, a jak pak začne horovat o tom, jak ji má rád, a nakonec jí dá recept na vynikající limetkový koláč s pěnovými bonbony.

„Kvík,“ řekl Míchálek.

„No ano, zřejmě přece jen mluvíš,“ odpověděla Lizzie. „Jenom jinak než já.“

„Kvík,“ zašeptal Míchálek.

Lizzie se usmála. „Kvík,“ zašeptala mu taky.

„Píp,“ ozval se vrabec ze střechy kůlny.

Vedle něj přistála pěnka.

„Píp,“ pronesla také a vrabec souhlasně přikývl.